

Бюро загублених думок

Марія Козиренко

(думка № 1)

(Усі назви вулиць є реальними).

"Люди не дивляться вгору", — ця думка раптово прийшла в гості до мого мозку. Мозок мертво в неї вчепився і почав ганяти між звивинами в надії знайти для гості вільне місце і зручно там прилаштувати, щоб згодом заявити про себе, як про автора, що цю думку народив.

Люди не дивляться вгору. На рівні другого поверху над бруківкою висіло чудернацьке електропавутиння, під яким ліниво повзали яскраві нумеровані комахи. Вони вважали себе дуже поважними і незамінними і тому часто змушували на себе чекати. Їх за це завжди лаяли, але, зрештою, дякували нікому не відомому трамвайно-тролейбусному богові за те, що потрібна номер-комашка все ж таки приповзла.

Люди не дивляться вгору. Два самотні атланти нарешті втомились тримати балкон четвертого поверху будинку № 27 по вулиці Червоного Міліціонера. Рівно о п'ятій ранку атлант Вася й атлант Аркадій разом зі своїм балконом з гуркотом утворили під вікнами будинку величеньку купу сміття. А які були чоловіки...

Люди не дивляться вгору. Рудий кіт Мурзай поважно гуляв по теплому вечірньому даху п'ятиповерхівки. Молода подружня пара голубів Сірокрильченків, манірно похитуючись на антені, тихенько воркувала, зовсім не звертаючи уваги на кота. Сірувато-коричневий горобцевий дріб'язок стрибав по даху, щось порожньо на ньому дзьобаючи, і створював для Мурзая приємну перспективу повечеряти.

Люди не дивляться вгору. На стовпі висів оранжевий електрик Амперенко і в глибокій задумі згори дивився на те, як перехожі його не помічають. Щоправда, п'ять хвилин тому по вулиці пройшли мама з донькою. Здається, дівчинка його помітила й навіть посміхнулася. Але тепер єдиною істотою, яка помічала Амперенка, був дятел, що сидів на самому вершечку стовпа, вперто видзьобуючи якихось невидимих комашок. "Гнилий дерев'яний стовп. Давно міняти треба", — подумав електрик і почав повільно злазити.

Люди не дивляться вгору. Над вулицею Боткіна від даху до даху три роки розхитувався яскравий синій плакат із написом: "Щастя (ціни доступні кожному). тел.279-95-39. Євген". Ніхто не помічав. Ну, майже ніхто. Бо через три роки плакат все ж зняли, а на його місці повісили новий: "Купимо цуценя шотландської вівчарки (терміново). тел. 93-74-55. Євген і Надія".

Люди не дивляться вгору. Бог довго спостерігав за світом і знову прийшов до висновку, що люди — найдивніші з його творінь. Вони з дивовижною впертістю хочуть бачити те, на що не дивляться.

Комашка № 26 неквапливо підповзла до зупинки.

Купу "атлантичного" сміття із залишками балкона під вікнами будинку № 27 на вулиці Червоного Міліціонера прибрали, а через тиждень в будинку почали капітальний ремонт.

Кіт Мурзай спіймав трьох горобчиків і з'їв разом з пір'ям та лапками. Подружжя Сірокрильченків полетіло до гніздечка, щоб продовжити свою сімейну ідилію.

Електрик Амперенко ще довго не міг позбутися дивного відчуття, що та дівчинка і той дятел знали щось таке, чого не знав він, але не сказали.

Плакат на вулиці Боткіна знову замінили на новий: "Сенс життя (дешево, з гарантією). тел. 05-56-993. Спитати Дениса".

Бог, як завжди, залишився при своєму.